

vis diskutere frem og tilbage, men jeg mener dog ikke, at det ærede Medlem og jeg til syvende og sidst vil faa en Strid om en forholdsvis saa ringe Ting.

Og saa var det ærede Medlem i det hele misfornøjet med, at man tog hele Skatten paa Formuen, og henviste til, at det kunde være rimeligt at tage en Kombination af Indkomst- og Formueskat. Paa dette Punkt er jeg principielt uenig med det ærede Medlem, og det er ogsaa en af Grundene til, at disse Lovforslag er formede, som de er. Jeg mener nemlig baade med Hensyn til Arveafgiften og Formueskatten, at man skal tage der, hvor den sikre Besiddelse er, hvor der er det Grundlag for økonomisk Eksistens, som Formuen giver, og som en stor eller større Arvelod i Virkeligheden giver, men ikke paa Indkomsten. Det ærede Medlem mente, at der var en Uretfærdighed i, at den, der havde for Eksempel en Formue paa 1 Mill. Kr. — det var det ærede Medlems Eksempel — og havde $4\frac{1}{2}$ pCt. af sine Penge, saa han altsaa fik 45,000 Kr. om Aaret, kom til at betale Skat af sin Formue, medens den, der havde en Indtægt af 45,000 Kr., men ingen Formue og spiste sin Indtægt op, ikke blev lagt i Skat. Men jeg er ikke enig med det ærede Medlem, idet jeg maa hævde, at den, der har Millioner, i Virkeligheden er det værdige Skatteobjekt. Formuen giver ham den Sikkerhed, som skal skattelægges. Det, at man har Formuen i Ryggen og derfor ikke kan lide et virkeligt økonomisk Tab, Ruin kan jeg maaske sige, er noget af det stærkeste og sikreste i Samfundet, og derfor er disse Lovforslag formede, som de er. Desuden har jeg ogsaa den Indvending mod overhovedet at røre ved Indkomstskatten som saadan, at den maa paa en vis Maade for Tiden forbeholdes Kommunerne, og Staten skal derfor ikke angribe den. Dernæst har jeg det Argument, som jeg antager vil røre det ærede Medlem, at vi om halvandet Aar eller saa, hvis da ikke Forholdene forhindrer det — man kunde jo tænke sig dette — paa ny skal optage en Forhandling om Toldloven, og hvis vi da skal have Dækning for en Nedgang i Toldindtægt, er der ikke mange andre Steder, vi kan ty hen, end til Indkomstskatten. Derfor vil jeg i det ærede Medlems egen Interesse, da han vel skal fremsætte Toldloven om halvandet Aar, raade ham til ikke nu at røre ved Indkomstskatten. Han kan have uhyre Brug for den til den Tid, og jeg vil vise det ærede Medlem mit gode Hjerte ved at

bede ham ogsaa tage Hensyn hertil i dette Øjeblik.

Overhovedet maa jeg hævde, at den, der har Formuen, er mere betalingsdygtig end den, som kun har Indkomsten. Saaledes er det f. Eks. ogsaa i Sverige, det ærede Medlem nævnede jo Forholdene i Sverige. Der har man, saa vidt mig bekendt, ikke nogen egentlig Formueskat, men man har den særlige Maade at opkræve Indkomstskatten paa, at naar en Mand har Formue, lægges der til hans virkelige Indkomst en Del — efter den tidligere Lov $\frac{1}{60}$ — af hans Formue (*N. Neergaard*: Det samme har vi jo her!). Ikke saaledes, at vi lægger $\frac{1}{60}$ af Formuen til Indtægten og saa beskatter dette. Men i Sverige er Ordningen saaledes, at naar en Mand har 60,000 Kr. i Formue og 3,000 Kr. i Indtægt, lægges der til hans Indtægt 1,000 Kr., og disse 4,000 Kr. beregnes saa som hans Indtægt. Efter den nye Forsvarsskatte lov lægger man endda 10 pCt. af hans Formue til Indtægten, saa hans Indkomst i det her anførte Tilfælde maatte sættes til 9,000 Kr., og deraf vilde hans Indkomstskat beregnes. Det ærede Medlem kan ikke mene, at vor Lov er saaledes affattet. Den svenske Ordning viser, synes jeg, at man andetsteds gaar ud fra — hvorfor man ogsaa her kan gaa ud fra —, at Formuen er et ganske særligt Objekt. Jeg ved meget godt, at der kan indvendes, at til syvende og sidst betaler man naturligvis af Indkomsten og ikke af Formuen, men Formuens Sikkerhed, den økonomiske Basis, der skabes ved denne, giver dog en Mand en saadan Stilling, at det forekommer mig rigtigt at beskatte en Indkomst af Formuen højere end den rene Arbejdsindtægt. Paa dette Punkt er jeg altsaa uenig med det ærede Medlem. Jeg vil imidlertid i høj Grad fra raade, at man nu kommer ind paa en Forhandling om Indkomstskatten. Dette Spørgsmaal har intet at gøre med det fremsatte Lovforslag om en overordentlig Indkomstskat, som gaar ud fra helt andre Forhold end dem, man i Almindelighed vil gaa ud fra ved en Behandling af Indkomstskat.

Jeg vender mig saa til det sidste Lovforslag, som jeg vel nok kan sige er det, der har vakt flest Indvendinger, skønt man efter min Mening har tiltraadt det, det vil sige tiltraadt, at der nu opkrævedes en overordentlig Indkomstskat. Det ærede Medlem sagde, at dette Lovforslag var blevet populært, og det var ikke min Skyld. Paa to Maader var det ikke min Skyld, for det første fordi det egentlig ikke burde være